

Verslag van de excursie op het strand van de Oostendse Oosteroever op 11 maart 2012

Muriel Beuselinck

Op het ontiegelijke tijdstip van 7 uur 's morgens – op een zondag, nog vroeger dan de croissants – staan we er, met achten en slapers in de ogen, aan de Lange Nelle voor een lagetijwandeling. De vuurtoren zendt nog haar stralen over zee uit.

Wachtend op de laagste waterstand lopen we twee strandhoofden verder langs deloedlijn. Francis geeft uitleg over aanspoelsels, de zonatie en het leven op de stenen. De oranjekleurige larven van de gewone zeepokken *Balanus balanoides* zijn er nog niet. Hij nodigt ons uit om in mei terug te komen kijken naar de Polydora (mooiere naam dan slibkokerworm) die zich in de stenen invreet, de zeepokken overwoekert en de keien tot glijbanen maakt.

Op zo'n strandhoofd is het leven in extreme omstandigheden: organismen houden het er maximaal twee jaar uit; elk jaar gebeurt de kolonisatie opnieuw en moet elk diertje weer vechten voor zijn eigen plaats. Dit levert mooie schakeringen op van pokken, mossels, wieren... Zoals vele schelpen ook moeten opboksen tegen de overheersing van de Amerikaanse zwaardscheden *Ensis directus*. Die graven zich dieper in zodat ze beter kunnen overleven dan kokkels en strandschelpen die beknabbeld worden door vissen.

Hij leert ons het verschil tussen de zeepieren: in V- of U- of J-vormige gangen en zelfs het detail van hoe ze hun drolletje leggen brengt hij smakelijk: een schoon hoopje zand met een gaatje wijst op een zeepier in een J-buis *Arenicola defodiens* en dat zijn de favorieten van de vissers, dat van de gewone zeepier *Arenicola marina* is nogal rommelig zonder centraal gaatje. Er zijn veel pierengravers bezig die dus op zoek zijn naar die ordelijke uitwerpselen.

Op het strandhoofd vinden we een fraaie strandkrab *Carcinus maenas*, die echter onze vreugde van dit treffen niet deelt.

Stenen vergaan, fossielen blijven bestaan... want die zijn harder dan steen, toont hij ons. Op die stenen groeit soms *Conopeum*, een mosdiertje, dat er voor het blote oog uitziet als een bleke verkleuring.

Tegen het einde van de wandeling – als er plots een negende strandjutter zich bij de groep aansluit - gaan we in het water op zoek naar krabben, anemonen, zeesterren, schelpkokerwormen en nog veel meer. Francis wil ons veel blaasjeskrabben *Hemigrapsus sanguineus* laten zien, maar het blijft bij een enkel klein exemplaar. Mogelijk heeft de populaties geleden onder de koude periode. De harige porseleinkrab *Porcellana platycheles* beweegt even en verraadt zo waar hij zit, dus die gaat ook even van hand tot hand, van lens naar lens.

Een van mijn hoogtepunten is dat ik voor de eerste keer het legsel van een groene bladkieuwworm *Eulalia viridis* (foto 1) zie: een donkergroene snottebel die voor een nieuwe generatie borstelwormen instaat. "Het adagium van de zee is: velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren."

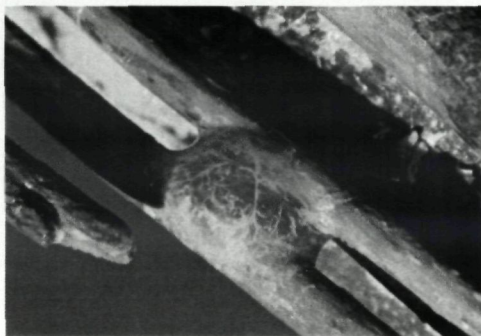

Foto 1: Legsel *Eulalia viridis* (Muriel Beuselinck)

De meesten van de groep tarten het lot en volgen Francis op de oneffen, soms gladde stenen, ploeterend door slib en water. Voor de gids loopt het minder goed af: een lek in zijn laars.

Bij laagtij komen vogels eten zoeken: zilvermeeuwen, grote mantelmeeuwen, strandlopers, een koppel scholeksters...

Onze gedreven gids wordt ironisch: "door de havengeul rechter te maken, waarbij de Stroombank (een natuurlijke bescherming voor de stad Oostende) doorgesneden werd en de geleidelijke verdieping door continue baggerwerken is de 1000-jarige golfhoogte langs de kustlijn hier ca. 10 % hoger dan in de naburige kustdelen. Bovendien is er ook een verlaging van de kruin van de Stroombank ten noordoosten van de vaargeul opgetreden, gevolg: een negatieve impact op de kustveiligheid, waardoor men hier straks ook maar het strand zal opspuiten..."

Op de stenen leren we de sporen zien van de gewone alikruik *Littorina littorea* (het lijkt alsof die een dweiltje met bleekwater achter zich aan sleept: zo bleek ziet zijn spoor). De gekartelde zeepok *Balanus crenatus* laat zijn verkalkte basis achter als reliëf van een vroeger leven. Enkel de brakwaterzeepok *Balanus improvisus* in de havenmonding doet hem dit na. Op het strand zien we de isopoden zoals agaatspissepidden *Euryice pulchra* en amfipoden zoals *Bathyporeia*'s niet, wel de indruk van hun pootjes die als guirlandes over het zand slingeren. De beestjes zelf zitten onder het oppervlak. Terug aan de vloedlijn zien we fraaie afzetlijnen van zandkorrels in de laatste golf. En natuurlijk de tientenige strandloper met zijn of haar grote voetafdruk laat sporen na: achttien schoenzoolafdrukken laten wij achter tot de volgende vloed.

**Dorpstraat 112
8450 Bredene**